

Arquebisbat de Barcelona
Delegació de Pastoral Social
Secretariat Diocesà pels Marginats

Rivadenebra, 6 8è – 08002 Barcelona
(+34) 933176397
delpassocial@yahoo.es

*Les **parròquies del Poble-sec** us oferim un manifest que el Secretariat Diocesà pels Marginats ha fet arribar a les comunitats cristianes i a la societat en general. Aquest col·lectiu ha dedicat les seves sessions d'aquest curs a estudiar "com la crisi afecta als exclosos socials". Han estat moltes les realitats que s'han contemplat, els testimonis de persones que viuen en la marginació, les reflexions presentades per experts, les experiències viscudes per voluntaris que treballen en organitzacions eclesials dedicades a acompanyar i ajudar als marginats. Al finalitzar el curs s'ha elaborat aquest manifest amb la intenció de ser la veu dels que no tenen veu. Nosaltres, cristians i cristianes del Poble-sec, fem nostra aquesta reflexió.*

Els marginats són un col·lectiu que no té cap capacitat d'organitzar-se per reivindicar els seus drets; no participen en cap manifestació pública, només tenen com a mitjà de denúncia la seva presència als nostres carrers, o les cues que formem davant les portes de les institucions d'assistència social...

Per nosaltres, els creients en Jesucrist, són com Llätzer al costat de la nostra porta. Com a ciutadans, és la trista constatació d'un fracàs del nostre estat del benestar.

La realitat de la marginació és molt ample i difícil de tipificar, degut a que cada persona porta al seu darrera una vida singular.

Enumerem, a tall d'exemple, algunes situacions concretes, conscients que la situació és molt més gran.

Constatem:

1. La crisi afecta totes les capes de la societat, però d'una forma especialment punyent als exclosos socials. En aquests darrers temps les seves condicions de vida s'han vist molt deteriorades, i ens adonem que el nombre que viuen al marge ha anat augmentat de forma significativa.
2. A l'exclusió social s'hi arriba o bé per naixement, és a dir, per reproduir la situació familiar viscuda des de la infantesa o després de tot un procés de degradació de la persona. Les causes són moltes: pèrdua de la feina, de l'habitatge, trencaments familiars, alcoholisme, drogoaddicció etc. El procés va sempre acompanyat de la progressiva pèrdua de l'autoestima, i al final comporta veure's com un estrany en la societat.
3. Especialment greu és aquesta situació en els homes i dones que són víctimes del "tràfic de persones". Dones i joves que han estat enganyades i ara es veuen obligades a exercir la prostitució.
4. Hi ha un col·lectiu que és molt vulnerable, persones que surten de la presó sense cap mena de recolzament, no disposant d'habitatges dignes, sense cap lligam familiar o d'amics que els ajudi en aquesta nova etapa.
5. I potser un dels més esfereïdors és el dels menors que han arribat a casa nostra i no tenen ni lloc ni família i cauen en la delinqüència com a únic recurs per sortir de la seva pobresa. Potser només ens molesten els seus robatoris i les molèsties que originen, però les seves vides no estan ateses suficientment.
6. Ens manca a tots en general, sensibilitat i bon criteri davant del fet de la marginació. Sovint tractem al marginat com un delinqüent o persona perillosa.

Denunciem:

1. Que els ajusts socials aportats per les administracions públiques, a nivell estatal, autonòmic i municipal, no han crescut en la mateixa proporció que han augmentat les necessitats. En l'actualitat manquen menjadors socials, llocs dignes per passar la nit, netejar-se i canviar-se de roba. Hi ha poblacions de més de 50.000 habitants que no disposen de cap alberg, o amb places molt insuficients (a vegades només amb dos o tres llits disponibles.)
2. Malgrat que són més les persones que viuen l'exclusió social, les administracions públiques no han augmentat les plantilles d'assistents socials que ajudin personalment als que viuen al marge de la societat. En el millor dels casos s'ha incrementat la vigilància als nostres carrers, ja que preocupa més la repercussió social, desagradable, que tenen aquestes persones en la via pública, i no tant el patiment i les necessitats dels exclosos socials. Potser les partides destinades a qüestions que ens podrien avergonyir, com ara l'armament venut a països del Tercer Món, o els sous que es multipliquen amb la burocràcia, haurien de ser un tema d'estudi en moments de crisi com aquest.
3. Denunciem el tractament informatiu dels mitjans de comunicació: diaris, televisió... Darrerament ha estat molt els reportatges periodístics que ha tractat d'una forma esbiaixada i injusta el tema de la marginació. Se subratlla tot el que comporta de perillositat social, la presència "desagradable" dels marginals als carrers, sense fer cap mena de reflexió sobre el drama personal i les causes que els hi han portat. Especialment denunciable, però no només això, és la "morbositat" amb que es presenta el fenomen de la prostitució.
4. Falta molt camí per fer perquè els centres penitenciaris siguin llocs de rehabilitació i no només de reclusió. I manquen mitjans d'ajuda (habitatge, feina, centres de reinserció...) pels reclusos que surten de la presó, ja sigui amb permís penitenciari o amb llibertat.

Demanam a les institucions públiques i a la societat en general:

1. Un augment de diners destinats a la reinserció social. Que en els pressupostos aquest sigui un apartat significatiu.
2. Que les normes de convivència ciutadana tinguin com a primer objectiu ajudar de manera eficaç als marginats, i no només posar l'accent en normes punitives destinades a donar "una bona imatge pública de la ciutat".
3. Programes que siguin efectius per ajudar a aquestes persones a sortir de la marginació.
4. Un treball coordinat i en xarxa de totes les entitats que treballen a favor dels exclosos socials, elaborant plans comuns, buscant complicitats i complementarietats.
5. Als mitjans de comunicació que tinguin un codi deontològic que faci que no es denigri ningú, que es preservi la "bona fama" de tothom, sense fer judicis paral·lels. que posin l'accent més en el patiment de les persones que no pas en la morbositat de les situacions.

Demanam a les parròquies i comunitats cristianes:

1. Sensibilitat davant la marginació. Només Déu coneix el cor de les persones. Ells són germans nostres, fills de Déu, salvats en Jesucrist. Encara que no entrin en els nostres temples, ells són també membres de l'Església.
2. Recordar que l'Eucaristia només es pot celebrar dignament si no ens oblidem dels marginats.
3. En la mesura de les possibilitats de cada comunitat, treballar conjuntament amb altres realitats eclesials o civils per ajudar eficaçment aquests col·lectius.
4. Que en les parròquies s'organitzin grups de voluntaris que atenguin als marginats.

Barcelona, 25 de juny de 2009

